

Louise Juhl Dalsgaard

Om Arktiske Heste

Weltscherz Publikationer, 2014

Kolofon

Om Arktiske Heste

Louise Juhl Dalsgaard

1. udgave, 2014.

Weltscherz Publikationer

ISBN: 978-87-93135-01-7

Kortfilm findes på

<http://weltscherz.dk/louisejuhldalsgaard/>

Tælle til én

"Tælle til én og tælle til to. Hønen går ikke med strømper og sko"

Finger. Lakmus. Èn, to og verden lyser rødt som en kvindes kød, skamløst. Ja dér. Tør du se det for dig? Tør du røre? Tør du tælle til én, til to, til tre – nu?

"Tælle til fem og tælle til seks. Er du en trold får du børn med en heks"

*

Jeg er forhåndseer. Tag mig på ordet - hårdt ! Som stavelser dér, hvor mine navne ender:

Kyssetøs, Øjenfænger, Lystvakler.

Jeg har ingen grænser, før du træder over, ind i mit. Pump, pump, jeg er stød dæmper.

[Schyss]

Jeg lægger mine fingre imellem først, dernæst over og omkring. Hårdt. Dér.

Når jeg presser mit ansigt mod din snebusk er jeg ren, som et giftigt bær.

Jeg er bange for dine hænder

Jeg er bange for dine hænder
jeg er bange for at de holder op med at
røre jeg ved ikke
om jeg kan holde ud at være uden dine hænder mod mine
om det
om du
nogensinde holder op om jeg nogensinde begynder,
om der er andet end dét der holder os sammen og adskilte
én krop
fra evighed til evighed
den enes kød den andens stød
og hudens enfoldige smilehul
dér

*

Og jeg er bange for dine øjne, den måde du betragter mit ansigt og min krop,
alt det jeg ikke holder oppe, men holdes oppe af.
Jeg er bange for at skæmme det landskab, du søger, og jeg er bange for den
lilla som ikke er lyng, og jeg er bange for min tørstige mund, der hverken er
klit eller hav.
Allermest frygter jeg dine hænder. Den måde du rører ved alt, ved alle –
undtagen mig.
Og tør ikke tænke på, hvad der vil ske, når du trykker på kontakten, og jeg
lyser op.
Og du ser mig, afklædt og i færd med at kæle for mig selv, mens jeg mumler
en andens navn.

Jeg ved en lærkevrede

"Jeg ved en lærkerede, jeg siger ikke mer; den findes på en hede, et sted som ingen ser"

Det der sugerør af omsorg.

Det der "noget for nogen" der ligner "noget for noget" der igen ligner:
ret og pligt.

retten til sugerør, pligten til hals.

Jeg ånder dig som en våge i vandet, et bundløst hul du må lystre.

Jeg begærer dig

Jeg begærer dig. Mest af alt fordi jeg ved, at det ikke er gengældt og aldrig bliver det. Der er ikke noget mellemværende, der skal ske, nej der er ikke noget der skal noget som helst.

Jeg kan ikke forlise mere end her, hvor jeg ligger i din ørken og tørster efter sand. Jeg giver mig hen – og du giver ingenting. Det er aftalen.

Jeg læner min ryg mod et hul så dybt, at jeg aldrig vil ramme bunden. Det er lige præcis derfor, at jeg elsker dig.

*

Jeg hviler min trekant på din bagdel og hvisker "Lyset stander stille ved Livets Kyst".

Du ser på mig med dé der øjne og rører i kaffen og fugter fingeren. Du fjerner noget i min mundvig og af en eller anden grund giver det fuldkommen mening.

Noget løber

Noget løber fra mine læber, det er fugtigt og smager af sæd. Jeg ser ned og finder dig liggende foran mig, jeg kæler for dine øjenlåg, jeg lukker dem, jeg kysser dig og ser, at jeg sætter mærker omkring dine læber.

Nu dækker jeg dig med grene. Nu gemmer jeg resterne af dig et sted, som en vinter, jeg ved vil komme.

Til den tid vil jeg grave dig frem: et forråd af knogler og kærlighed, jeg kan tæres ved.

Bunny Blød

Hvis du trækker mig op af hatten, bliver jeg din kanin. Så lægger jeg mine ben over kors og stryger dig over brystet. Du må kalde mig "Bunny Blød". Bunny Blød skal nok holde dig varm, mens du skyder.

"Tralalalalalalala"

*

Jeg rækker mig til dig.
Nu har jeg rakt mig til dig.
Jeg forventer noget til gengæld.
Jeg forventer altid noget til gengæld.

Kald mig havren

Jeg er ikke farlig. Jeg er nem. Jeg er et vigende blik, et hoved på skrå, jeg er punktet diverse som du aldrig når frem til. Jeg er den, der kan vente, sandt og for dyden. Jeg gentager gerne. Jeg gentager gerne. Jeg gentager gerne – tålmodigt.

Jeg går ind for dig. Jeg går mere ind for dig end for mig. Jeg er god ved dyr, jeg er god ved mennesker. Jeg er til Herrens velbehag.

Jeg er en lykkepose, en bonuspakke, et tilbud du ikke kan afslå.

Jeg er mere alt end jeg er intet og mere intet end jeg er alt, hvis det er det, du vil. Kald mig havren, kald mig havren, så får jeg bjælder på.

Atlas

Du trækker min navle tæt til din lænd. Sådan ligger vi og fordobler et køn,
sådan ligger vi og halverer hinandens, sådan ligger vi og kravler ind og ud af
kroppe, som slanger der skifter ham.

*

Jeg nikker i takt med dig, våd og vippende som græs.
Jeg spænder mig ud over dig. Som et atlas med navne, du kan bladre i:
"Ovenfor navlen"
"Nedenfor navlen"
og så videre.
Et sted undervejs støder du på mig.

*

Og der vil jeg sluge lyset for at lyse, og mætte mørket til det overdøver sig
selv.
Jeg vil blive et hul, du kan grave: Så hænger vi sammen som hoved og søm.

Og havets kølige

Jeg misforstår dit øje og bygger et os:

Først arme, så ben og ansigter mod vest som aftensol og ”ååh”.

Og jeg drømmer os baglæns. Jeg opfinder mærkedage, hemmeligheder, et øje i panden. Se!

Sved, hud, hår og selvfølgelig havet, køligt.

Når jeg spørger, hvad der er forandret, kan jeg se, at du ikke ved, hvem jeg taler til.

Mariehønen

Du fortalte mig, at du ikke tror på viljen som baggrund for handling. At du lader dig sluge hellere end at opsluge, det var de ord du brugte. Du fortalte mig også, at du engang løftede en mariehøne fra et blad og undrede dig over, hvorfor den var så hidsigt rød mod det sartgrønne. Som om den nægtede at skjule sig. Du mente, at det måtte skyldes noget stærkere end vilje, et sultent behov for at falde igennem.

Omvendt kamuflage, kaldte du det.

At lege med tændstikker for at komme til at lugte af pis.

Arktiske heste

Vi ligger under hver vores globus og tæller haver, japanske, tror jeg.

Og det er fint her i mørket, vi peger og siger: "se" og fortæller, at der, "dér",
er en himmel, og "dér" et kontinent.

Vi taler om sne og om arktiske heste med en sjæl af knogler, der flyder som
isbjerge, halvt synligt, halvt skjult.

Kun månen kan vi se, og de vilde øjne.

*

Jeg trækker replikker ud af din mund, lange baglæns tråde, som jeg binder
sammen til en fortid, jeg kalder min.

Så spørger jeg dig om alt.

Om jeg holder af slædehunde, om jeg folder figurer af japansk papir, for
eksempel.

Og om jeg elsker dig.

*

Alene er ene og alene ene.

Det er det, der pisser mig af. Det tilsyneladte, det halverede i dine udsagn.

Punktum og komma og streg og. Det er dét, at du insisterer på at finde
tilbage til nul, som om det i sig selv er et mere gyldigt udgangspunkt end
farven cyan. For eksempel.

Sandslotte

Jeg spørger dig ikke hvorfor, ligesom jeg ikke spørger en væg, hvorfor den ikke er en port. Det er noget med at holde noget inde og noget andet ude.

*

"Sandslotte er ikke rigtige slotte", siger du.

Sandslotte har ingen rum og ingen senge, man kan sove i, og ingen udsigter at vågne op til. Sandslotte er som elefanter, der balancerer på et æg. De er ikke elegante, de er slet, slet ikke elegante.

Vi minder om pingviner

Vi minder om pingviner: Vi har ingen grund til at flyve, men føler os alligevel nøgne uden vinger

*

Det er det vi er, tilsammen: gispende fisk, kroppes kald. Vi er uddøde arter, der håber at blive vakt til live i hinandens mund. Af kød er du kommet, til kød skal du blive, i kød skal du igen opstå.

Og det er det vi gør, sammen: vi får noget til ske, selvom meningen med det for længst er forsvundet.